

Приключението започва

Текст на Пако Хименес

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *El Viaje Comienza*
Copyright © 2016, Disney Enterprises, Inc.

Превод Ния Спасова
Издателски редактор Вида Делчева
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

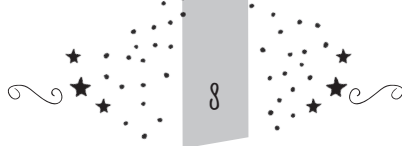
Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2016
Тираж: 3000 бр.
ISBN 978-954-27-1820-8

Усещам светлините над мен. Пързалям се бързо и се усмихвам. Знам, че всички останаха очаровани от последното ми завъртане. Поглеждам встрани – всички ме гледат. Много съм щастлива. Правя това, което най-много обичам на света – да се пързалям.

Пързалката свети в различни цветове и докато карам, гледам как медальонът ми блести.

Концентрирам се, засилвам се и се завъртам, като правя пирует, с който чувст-

вам, че мога да стигна небето. И изведнъж го усещам – усещам как косата ми се повдига от врата и той полита надалеч от мен.

Отчаяна, се оглеждам на всички страни. Не го намирам. Къде е? Къде е?

Някой ме вика.

– Луна, Луна...

Трудно ми е да се събудя, но когато найсетне успявам да отворя очи, виждам как майка ми отчаяно се опитва да ми каже нещо.

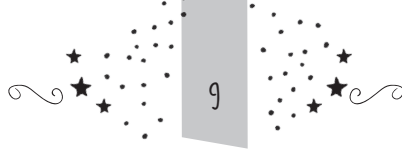
– Луна, Луна, ставай! Видя ли колко е часът? – ми говори забързана. Казва се Моника и в момента е облякла безупречната си униформа на главен готвач.

Поглеждам часовника и подскачам в леглото. Ужасно късно е! Опитвам да се облека, докато се блъскам във всички мебели в стаята и си обувам ролковите кънки.

– Сънувах невероятен сън! Сънувах, че карам на една пързалка с цветни прожектори. Хората ме гледаха как се пързалия. Изведнъж се завъртях във въздуха и медальонът ми изхвърча – разказвам на майка си.

– Луна, сънищата са само това –

сънища и нищо повече. – Докосва ме по врата и добавя: – Медальонът ти е тук и те пази.

– Не знам дали все още вярвам в медальони, които те пазят. – Поглеждам часовника и подскачам. – Татко не може ли да ме закара?

– Не, не може. Припомни си, че днес трябва да посрещне новите собственици. По-добре побързай, че вече е много късно!

Целувам я с много обич и се засилвам с кънките. Трябва да стигна възможно най-бързо до „Фуджър Уилс“ – ресторанта, където работех цяло лято и разнасях поръчки с моя приятел Симон.

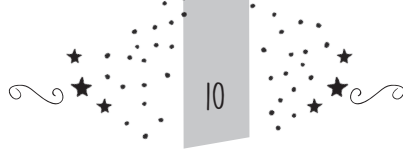
Тъкмо той ме посреща на вратата с изражение на съчувствие и широка усмивка.

– Хайде! Побързай! Слагай си униформата, докато не те е видяла Командирката, че днес е по-лоша отвсякога.

Затова го обичам – той е най-добрият ми приятел на света и винаги се грижи за мен.

Преобличам се набързо, подготвям една от доставките и междуременно разказвам на Симон прекрасния сън, който имах:

– Сънувах, че карам на една пързалка,

хората ме гледаха, приличаше на някакво представление... и направих нещо като завъртане във въздуха...

– Нека ти кажа две неща, Луна Валенте – прекъсва ме Симон през смях. – Първо, ти винаги си на своите кънки, на практика вървиш на колела. И второ, имаш голямо въображение. Сигурна ли си, че в твоя сън нямаше слонове, които карат кънки?

– Слонове нямаше, но имаше една песен. – Тананикам я и се опитвам да се сетя как беше ритъмът. Симон се смее отново, но ми акомпанира, като потропва с пръсти и се опитва да ме следва.

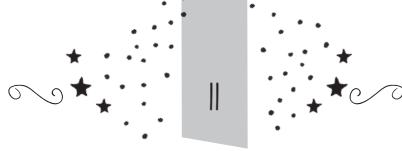
В този момент влиза Командирката с адресите на доставките и с хронометър в ръка.

– Вземи, Валенте. Трябва да отидеш на всичките места и не забравяй, че ако не ги доставиш до десет минути, ще ти отрежа от заплатата.

– Много добре! Засичайте!

Чувам щракването на хронометъра на Командирката, усмихвам се на Симон и излитам на кънките си.

Карам колкото бързо мога и разнасям поръчките. Не искам Командирката да се

ядоса още повече. Използвам да се върна по алеята, където се упражняваме със Симон, когато не сме на работа – гледката е толкова хубава.

Цветовете на морето винаги ме оставят без дъх. И изведнъж, от нищото ме засича непознато момче, което, изглежда, изпробва някакви фрийстайл движения.

– Внимавай! – изкрещявам, когато за малко да падна отгоре му.

– Хей! Казва се „извинявай“! – сопва се той. И като ме оглежда отгоре до долу, се усмихва надменно. – Със сигурност си искала да се блъснеш в мен. Много момичета се интересуват.

– Не ме интересува да се блъскам в теб. Освен това съм на работа – отговарям му.

Личи си, че е голям отворко. Не е от тук – трябва да е някой турист.

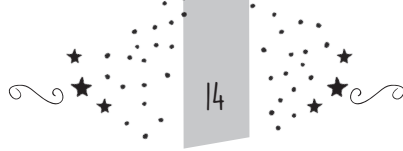
– О? Къде? Бих искал да направя поръчка – казва и ми се усмихва.

Игнорирам го и си продължавам по пътя. Всъщност трябва да побързам и да се върна във „Фуджър Уилс“. Нямам време да се обяснявам с някакъв непознат, на всичкото отгоре и надут.

Баштата на Луна – Мигел, облечен в официален костюм, очаква пред имението новите собственици. Къщата, в която работи като иконом, а неговата съпруга Моника – като главен готвач, е продадена съвсем наскоро.

Луксозна кола се приближава и спира пред входа. Мигел отива да отвори задната врата и подава ръка на една много елегантна госпожа със знатна осанка, която говори по телефона. От другата врата слиза красиво момиче на около шестнайсет години, а

от мястото до шофьора – един господин на средна възраст. Както изглежда, всички са много заети със своите мобилни телефони.

– Госпожа Бенсън? – пита Мигел. Тя не вдига поглед от телефона си.

Мъжът на средна възраст се намесва и се представя:

– Аз съм Рей – личният асистент на госпожа Бенсън. Вие трябва да сте Мигел, нали?

– Да, аз съм Мигел – иконом на имение-то и управител на персонала.

Шарън става нетърпелива и се обръща към Рей:

– Много добре, стига представяния... Искам да се настаня и да приключим по-скоро с подписването на нотариалния акт. – Тя тръгва към къщата и всички я следват.

Амбър, кръщелницата на Шарън Бенсън, се обръща към Рей:

– Нали каза на моя приятел, че пристигаме днес? Търсих Матео няколко пъти, откакто кацнахме, но все още не ми се е обадил. Много е важно да се видим днес, понеже трябва да качим едно видео във „Фаб енд Шик“ – казва тя възмутена.

– Съжалявам, но аз работя само за

госпожа Бенсън – отговаря Рей, като се опитва да прикрие досадата, породена от момичето.

Амбър се възмущава още повече и продължава опитите да се свърже с Матео, който е пристигнал в Канкун преди няколко дни. Междувременно Мигел представя Шарън на останалата част от персонала, сред които и Моника.

– Да видим дали сте най-добрият главен готвач в Канкун. Може ли да ми пригответе омар? – пита Шарън надменно.

– Разбира се – отговаря Моника уверено. – На пара или на тиган?

– На пара, естествено – отвръща Шарън учудена.

Амбър отново се намесва и пак се оплаква:

– Някой ще ми каже ли къде е басейнът? Ще ми поръчат ли един хамбургер? Писна ми от френска храна, а и от омари ми се повдига – казва, без дори да ги поглежда. – Скъпи, обади се! Изключително важно е да

се видим днес – говори на съобщенията от Матео.

– Разбира се – отговаря Мигел, изненадан от държането на Амбър. – Ще поръчаме от ресторанта, където работи дъщеря ми Луна.

Шарън я поглежда с отегчение и се оттегля да си почине. Мигел показва на Амбър басейна, а тя продължава с опитите да се свърже с приятелките си Делфи и Хасмин, въпреки че Матео още не се е появил.

Делфи, Хасмин и Амбър поддържат интернет блог „Фаб енд Шик“. Съдържанието му е свързано главно с мода и клюки около техните приятели, но Амбър и Матео без съмнение са главните лица на този канал.

Програмата трябва да се изпълни и Амбър си облича един от невероятните бански, които си е купила в Ню Йорк. Освен това не може нейните фенове да я виждат с такава коса и току-що слязла от самолета.